

Arrest

nr. 65 212 van 28 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 juli 2007 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 8 april 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest nr. 14000 van 11 juli 2008 verworpen.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 31 december 2010 een tweede keer vluchteling verklaard. Het dossier van verzoeker werd op 31 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 maart 2011.

1.3. Op 12 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Hazara bevolkingsgroep te behoren. U bent geboren in Chambar in de provincie Ghazni. Toen u twaalf of dertien jaar oud was had u een homoseksuele relatie met een negen- of tienjarige jongen, A.(...) R.(...). Een andere jongen zag jullie op een nacht samen. De vader van A.(...) R.(...) vernam het nieuws en dreigde ermee u te doden. Uit angst voor de familie van A.(...) R.(...) verliet u Chambar en verhuisde u samen met de familie van uw oom naar Esfahan, Iran. U verbleef vier jaar in Esfahan. In 1384 keerde u naar Chambar terug in de hoop een paspoort te verkrijgen en met het verlangen A.(...) R.(...) te zien. Omdat de familie van A.(...) R.(...) nog steeds naar u op zoek was, verliet u Afghanistan opnieuw na één of twee weken en keerde u naar Iran terug. Twee weken later verliet u Esfahan in de tiende maand van 1385 (22 december 2006 tot 20 januari 2007). Op 6 juli 2007 kwam u in België aan, waar dezelfde dag een asielaanvraag indiende. Het Commissariaat-generaal weigerde u op 8 april 2008 zowel de vluchtelingen- als de subsidiaire beschermingsstatus. Uw beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 11 juli 2008 verworpen.

Op 31 december 2010 en na deelname aan een hongerstaking verklaarde u zich een tweede keer vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een paspoort en een medische bundel neer.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal wees uw eerdere asielaanvraag af omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw afkomst. Zo was u ondermeer niet op de hoogte van de geografische omstandigheden in Qarabagh, van de etnische verdeling in deze regio noch van de machthebbers in Qarabagh. Als nieuwe elementen in uw tweede asielaanvraag legt u bovenvermelde documenten neer. U brengt geen wijzigingen aan in uw eerdere verklaringen.

De neergelegde documenten kunnen de initiële appreciatie van het Commissariaat-generaal evenwel niet ombuigen. Zo moet de bewijswaarde van het paspoort sterk in vraag worden gesteld. Er dient immers opgemerkt te worden dat u het neergelegde paspoort verkreeg op basis van een taskara en het aangeven van enkele identiteitsgegevens (CGVS p.2). De echtheid van de taskara werd evenwel gezien de vaststellingen in de eerdere beslissing van het Commissariaat-generaal en in de wetenschap van de wijdverspreide corruptie in Afghanistan, in twijfel getrokken. Hoe dan ook, het paspoort spreekt zich geenszins uit over uw betwiste verblijf in Afghanistan. De medische attesten kunnen niet in overweging genomen worden daar ze er geen gewag van maken dat uw aandoeningen enige invloed zouden hebben op het verloop van of de vaststellingen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal.

De twijfel die bij uw eerste asielaanvraag geformuleerd werd aangaande uw reële herkomst heeft u door het voorleggen van bovenstaande documenten niet kunnen weerleggen. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, - inzake asiel -, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 4.1. van Richtlijn 2004/83/CE van de Raad van 29 april 2004 en het Verdrag van Den Haag d.d. 12 april 1930 met betrekking tot conflicten in wetten van nationaliteit, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat een asielprocedure tot doel heeft *‘het risico op bescherming te onderzoeken ten opzichte van het land waarvan hij de nationaliteit heeft en niet om verzoeker een kennisexamen af te nemen, zoals in casu’*. Verzoeker bevestigt dat hij inderdaad niet in staat is om bepaalde vragen te beantwoorden en stelt dat dit het gevolg is van *‘zijn geschiedenis en zijn erg beperkte onderwijsgraad’*. Verzoeker laakt dat de bestreden beslissing zwijgt over het risico op vervolging en hij voert aan dat deze manier om het onderzoek van zijn asielaanvraag te beperken tot

een geloofwaardigheidstest en te concluderen dat hij ongeloofwaardig is omdat hij niet genoeg weet, sterk werd bekritiseerd door dhr. Westerveen, afgevaardigde van UNHCR Brussel. Hij voegt hieraan toe dat UNHCR meent dat het verkieselijk is zich te baseren op hetgeen verzoeker weet eerder dan zich te baseren op hetgeen hij niet weet.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker geen bewijzen te hebben van zijn recent verblijf in Afghanistan vermits hij immers jarenlang in Iran heeft gewoond. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem hierover meer had kunnen vragen en nadien had kunnen nagaan of hij terug kan keren naar Iran. Doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit niet gedaan heeft, schendt de bestreden beslissing artikel 4.1 van de Kwalificatierichtlijn volgens dewelke het feitenonderzoek door asielzoeker en asielinstanties samen dient te gebeuren, aldus verzoeker.

In een derde onderdeel, benadrukt verzoeker dat het overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Den Haag d.d. 12 april 1930 aan elke staat toekomt om te bepalen wie zijn onderdanen zijn. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is derhalve niet bevoegd om te bepalen wie Afghaan is en wie niet. Op basis van artikel 2 van de Afghaanse nationaliteitswet dient te worden aangenomen dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft, wat hij overigens onomstotelijk bewijst middels zijn paspoort, uitgereikt door de ambassade. Verzoeker verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit volgens verzoeker blijkt dat een paspoort een sluitend bewijs vormt. Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal wel degelijk de subsidiaire bescherming diende te onderzoeken ten aanzien van de provincie Ghazni. Door dit te weigeren omwille van twijfel over zijn afkomst, schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker artikel het Verdrag van Den Haag d.d. 12 april 1930 met betrekking tot conflicten in wetten van nationaliteit.

In een laatste onderdeel, wijst verzoeker erop dat de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de eerste asielprocedure met geen woord rept over zijn eigenlijke relaas. Hij benadrukt dat een homoseksuele relatie in Afghanistan nochtans een ernstig vergrijp is en dat de wraak door de familie van A. R. zeer ernstig kan zijn. Hij citeert in dit verband uit een niet nader gepreciseerde tekst van UNHCR en besluit dat hij deel uitmaakt van een sociale groep zoals bedoeld in de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel, - inzake subsidiaire bescherming -, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing zich niet uitsprekt over het risico in geval van terugkeer naar Afghanistan. Op basis van het feit dat hij de kennisvragen niet goed kon beantwoorden, kan men volgens verzoeker hoogstens stellen dat hij niet recent de provincie Ghazni heeft verlaten, hetgeen ook correct is aangezien hij jarenlang in Iran heeft gewoond. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, waaruit verzoeker meent te kunnen besluiten dat men geen recent verblijf kan vereisen en dat de algemene situatie volstaat om het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoeker is de mening toegedaan dat hoe meer de veiligheidssituatie erop achteruit gaat in Afghanistan en dus de nood aan bescherming toeneemt, hoe meer de rechtspraak evolueert naar een vermindering van de bescherming. Men is tot een situatie gekomen waarin er helemaal geen rekening meer wordt gehouden met de objectieve situatie en men zich concentreert op de geloofwaardigheid, waarvan de controle volledig subjectief is, aldus nog verzoeker. Hij meent dat dit geloofwaardigheidsonderzoek ertoe leidt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de nood aan bescherming helemaal niet meer onderzoekt omdat men een dergelijk onderzoek "onmogelijk" zou vinden. Verzoeker is dan ook van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing manifest juridisch onjuist is.

2.3. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stavingstukken: de Afghaanse nationaliteitswet en het artikel "*Recent verblijf in asielbeslissingen*" van G. Westerveen van september 2009.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent zijn afkomst daar hij onder meer niet op de hoogte is van de geografische omstandigheden in Qarabagh, van de etnische verdeling in deze regio, noch van de machthebbers in Qarabagh en (ii) de thans neergelegde documenten de initiële appreciatie van het Commissariaat-generaal niet kunnen ombuigen vermits de bewijswaarde van het paspoort sterk in vraag moet worden gesteld, zoals wordt

toegelicht, en het paspoort zich hoe dan ook geenszins uitspreekt over zijn betwiste verblijf in Afghanistan, en de medische attesten er geen gewag van maken dat zijn aandoeningen enige invloed zouden hebben op het verloop van of de vaststellingen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor vervolging steunt op dezelfde elementen zoals aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag, namelijk de vrees om te worden gedood door de vader van de jongen, A. R., waarmee verzoeker op twaalf- dertienjarige leeftijd een homoseksuele relatie had. Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen, hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt de Raad vast dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 april 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat verzoeker onvoldoende elementen naar voren had weten te brengen die zijn afkomst aannemelijk maken. Dit besluit steunde inzonderheid op de vaststellingen dat verzoeker nauwelijks enig besef blijkt te hebben van de geografische situatie van zijn beweerde streek van herkomst, zijn kennis van de politieke situatie in Afghanistan en meer specifiek in Qarabagh zeer fragmentarisch is, ook zijn kennis aangaande het dagelijkse leven in Afghanistan uitermate pover is, hij verder ook niet vertrouwd is met de levensomstandigheden van de Afghanen in Esfahan (Iran) waar hij jaren zou hebben gewoond met zijn familie en hij er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over zijn reisroute en zijn verblijf in Griekenland. De commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers gebrek aan kennis niet door een jonge leeftijd kan verklaard worden, temeer uit een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 19 juli 2007 bleek dat verzoeker op dat ogenblik ouder was dan 18 jaar en zijn leeftijd met een redelijk wetenschappelijke zekerheid werd geschat op 22,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,8 jaar. Aan de echtheid van de door verzoeker neergelegde taskara werd getwijfeld, gelet op verzoekers manifest gebrek aan kennis alsook het gegeven dat vervalste Afgaanse identiteitsdocumenten gemakkelijk te verkrijgen zijn. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 14000 van 11 juli 2008. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de tweede asielaanvraag de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift verweer voert tegen de weigeringsmotieven van zijn eerste asielaanvraag en hij in het bijzonder "*zijn geschiedenis en zijn erg beperkte onderwijsgraad*" aanhaalt als verschoningsgronden voor zijn beperkte kennis, hij kritiek levert op de manier waarop zijn asielaanvraag werd onderzocht en hij het onderzoek van zijn asielaanvraag bestempeld als een 'geloofwaardigheidstest', worden deze argumenten dan ook niet in overweging genomen. Overigens gaat verzoeker er aan voorbij dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de betrokkene verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn

van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, hij tevens ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die zijn rechtstreekse vluchtaanleiding zouden uitmaken en hij daarenboven geen overtuigende documenten indient waaruit zijn nationaliteit/afkomst blijkt, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling onmogelijk, zoals ook blijkt uit de elementen en gegevens die hij heeft aangebracht in zijn tweede asielaanvraag.

2.6.2. Immers, waar verzoeker laakt dat de bestreden beslissing zwijgt over het risico op vervolging, benadrukt de Raad dat reeds naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers 'beweerde Afghaanse nationaliteit'.

Verzoeker ondersteunt thans zijn nationaliteit met een paspoort afgeleverd op 23 november 2009 door de Afghaanse ambassade in Brussel doch dit document vermag geenszins de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde levensloop te herstellen. Het paspoort kan dan wel authentiek zijn, maar de gegevens vermeld in dit document steunen enkel op verklaringen van verzoeker, nu ook aan de taskara geen geloof werd gehecht. De Raad stelt dienaangaande vast dat de vermelde geboortedatum in het paspoort niet kan kloppen met de werkelijkheid aangezien uit het onderzoek naar zijn leeftijd, naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag, bleek dat verzoeker niet geboren kon zijn in 1991 en aldus minderjarig was bij aankomst in België, maar zijn leeftijd op 25 juli 2007 geschat kon worden op 22,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,8 jaar (eerste asielaanvraag, adm. doss., stuk 9). Overigens geeft verzoeker ter terechtzitting toe dat hij niet de waarheid vertelde wat zijn leeftijd aangaat. Voorts verwijst verzoeker wel naar de Afghaanse nationaliteitswetgeving die bepaald dat als Afghaans staatsburger wordt beschouwd personen die geboren zijn uit Afghaanse moeders en vaders, ofwel op of buiten Afghaans grondgebied, doch de Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker, behoudens blote beweringen, niet in het minst aantoonde dat hij geboren is uit Afghaanse ouders. Het spreekt vanzelf dat het nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument een sluitend bewijs is van de nationaliteit van betrokkene doch enkel ingeval de vermelde gegevens aangetoond zijn en steunen op de werkelijkheid, wat in casu niet het geval is. Dit klemde des te meer gelet op de vaststellingen aangaande zijn kennis over Afghanistan, zoals vastgesteld naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag.

In de mate verzoeker nog stelt geen bewijzen te hebben van zijn recent verblijf in Iran, hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt niet te hebben onderzocht of hij kan terugkeren naar Iran en hij ter staving van zijn betoog citeert uit de UNHCR Proceduregids, waaruit verzoeker meent af te leiden dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de aanvrager van internationale bescherming en de onderzoeker van de asielaanvraag, merkt de Raad op dat verzoeker ook niet aantoonde middels documenten of zijn verklaringen dat hij gedurende jaren in Esfahan zou hebben geleefd vermits naar aanleiding van de eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat verzoeker niet vertrouwd was met de levensomstandigheden van Afghanen in Esfahan. De Raad benadrukt dat van de asielinstanties niet kan verwacht worden dat verder onderzoek wordt gepleegd indien de betrokken asielzoeker geen concrete en correcte elementen aandraagt waaruit minstens onomstotelijk kan worden afgeleid waar de verzoeker vandaan komt.

De Raad is dan ook van oordeel dat indien de betrokkene verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, hij tevens ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die zijn rechtstreekse vluchtaanleiding zouden uitmaken en hij daarenboven geen overtuigende documenten indient waaruit zijn nationaliteit/afkomst blijkt, hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling onmogelijk maakt. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Een schending van artikel 4.1. van de Procedurerichtlijn, welke norm overigens werd overgenomen in de vreemdelingenwet en derhalve niet langer over directe werking beschikt behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, wordt dan ook niet aangetoond.

2.6.3. Door de vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag incoherente verklaringen aflegt omtrent feiten die de rechtstreekse aanleiding zouden zijn geweest tot zijn vertrek uit Afghanistan, met name de vervolging door de familie van A. R. kan ook geen enkel geloof worden gehecht aan het opgediste relaas. Zo verklaarde hij tijdens zijn gehoor van 10 maart 2011: *"(...) Ik ben samen geweest met de jongen we hadden een relatie. Mijn ouders en de ouders van de jongen hebben ons samen gezien, ze wisten niet dat wij een relatie hadden. Die jongen is verdwenen. Zijn vader heeft aan mij gevraagd over zijn verdwijning. Ik werd beschuldigd van zijn verdwijning. Ik was niet op de hoogte. Op een dag de vader van die jongen zei dat hij terug thuis was. Ik ben samen met hem naar zijn*

huis gegaan. Hij heeft me opgesloten in een kamer daar. Toen hij weg was iemand anders van de familie heeft de deur geopend en ik ben op die manier gevlucht." (2^e AA, gehoor CGVS, p. 2). Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van de verdwijning van A. R., noch van het feit dat hij door diens vader in een kamer zou zijn opgesloten. Gevraagd waarom hij naar Iran is verhuisd, verklaarde hij slechts dat in de bergen kennis heeft gemaakt met een jongen, A. R. In het begin praatten zij gewoon en speelden zij spelletjes in de bergen. Op een dag zouden ze naar zijn huis zijn gegaan, waar verzoeker tegen A. R. zou gezegd hebben dat hij een nieuw spel kende dat 'doktertje' heette. Verzoeker vervolgde *"We hebben het gedaan, we hebben samen geslapen. Dat was de eerste keer."* Op een dag zou verzoeker naar de bergen zijn gegaan met schapen, waar hij had afgesproken met A. R. Zij zouden niets hebben gedaan maar enkel dicht bij elkaar hebben geslapen. Een jongen uit de klas zou dit hebben gezien en zou dit aan de vader van A. R. hebben verteld, waarop deze kwaad zou zijn geworden en A. R. in elkaar zou hebben geslagen. Twee dagen later zou A. R. verzoeker hiervan op de hoogte hebben gebracht. Diezelfde nacht zou de vader van A. R. bij verzoeker thuis langs zijn geweest op zoek naar hem. Hij zou ermee bedreigd hebben verzoeker te doden. Uit angst voor de familie van A. R. zou verzoeker Chambar verlaten hebben en verhuisde hij samen met de familie van zijn oom naar Esfahan, Iran, waar hij gedurende vier jaar zou gewoond hebben (1^e AA, gehoor CGVS, p. 2 en p. 7-9). De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn opeenvolgende asielaanvragen een dusdanig andere versie geeft van de feiten die zijn rechtstreekse vluchtaanleiding zouden uitmaken, laat niet toe enig geloof te hechten aan het door hem opgediste relaas.

2.6.4. Voorts wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Hierbij volstaat het niet op algemene wijze te verwijzen naar de bestaande situatie in een land van herkomst. Het neerleggen van en citeren uit rapporten over de situatie van homoseksuelen en bloedwraak in Afghanistan toont immers op zich geen persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aan. Een verzoek om internationale bescherming op basis van het vluchtelingenverdrag vindt plaats op individuele basis en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van de nationaliteit op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging overeenkomen. Vermits verzoeker, gelet op de relatieve bewijswaarde van het Afgaans paspoort, zijn ongeloofwaardig relaas, zijn gebrek aan kennis over Afghanistan en zijn gebrek aan kennis over Esfahan waar hij vier jaar zou hebben gewoond, door zijn eigen houding geen klaarheid schept over zijn nationaliteit(en) kan zijn eventuele homoseksuele geaardheid niet getoetst worden.

Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS 7 februari 2005, nr. 140.264; RvS 14 januari 2005, nr. 139.311; RvS 22 juni 2004, nr. 132.743). De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Ook de door verzoeker neergelegde medische bundel vermag niet de vastgestelde geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Uit de attesten die hij voorlegt blijkt weliswaar dat verzoeker onder meer lijdt aan depressieve decompensatie met toenemende suicidaliteit. Deze vaststellingen vormen evenwel op zich geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten. De behandelende arts doet immers slechts vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van verzoeker. De oorzaak van zijn psychische problemen kan door de arts echter niet met zekerheid worden bepaald en ook hij kan zich op dit vlak louter baseren op verzoekers verklaringen.

2.7. Tot slot wijst de Raad erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Chambar (provincie Ghazni, Afghanistan) aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

Na lezing van het administratief dossier, dient te worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast. De Raad benadrukt te dezen dat een asielzoeker niet noodzakelijk overtuigende documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS 7 februari 2005, nr. 140.264; RvS 14 januari 2005, nr. 139.311; RvS 22 juni 2004, nr. 132.743). In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en zijn levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, nalaat een reëel zicht te bieden op zijn herkomst, zijn verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien. Zoals terecht wordt aangehaald in het verzoekschrift, is de vaststelling dat verzoeker niet recent uit Afghanistan afkomstig is, op zich geen reden om hem internationale bescherming te ontzeggen. Het feit echter dat hij als asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij poneert dat door het neerleggen van zijn Afghaans paspoort het onomstotelijk vaststaat dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het onderzoek naar de subsidiaire bescherming had moeten voeren ten opzichte van de provincie Ghazni. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan immers niet volstaan met een verwijzing naar zijn nationaliteit. De Raad herhaalt dat bij de beoordeling van de noodzaak aan subsidiaire bescherming rekening moet worden gehouden met de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk verbleven heeft of waar hij kan buigen op een sociaal vangnet. Wat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan betreft komt het, rekening houdende met de regionale verschillen, dan ook aan verzoeker toe om aannemelijk te maken uit welke regio hij precies komt. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker zijn afkomst uit Ghazni niet aannemelijk zodat het onmogelijk is zijn nood aan bescherming concreet te onderzoeken.

2.8. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees

Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Het EHRM oordeelde in *N. tegen Zweden* dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (20 juli 2010, nr. 23505/09). Mede in acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, ontwaart de Raad in het administratief dossier geen elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet en verzoeker toont dit evenmin aan.

Voorts herhaalt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en ongeloofwaardige verklaringen betreffende zijn beweerd herkomst uit het district Chambar (provincie Ghazni, Afghanistan), maakt de verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Ook verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen om aan te tonen dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is niet dienend. De geciteerde rechtspraak heeft immers geen precedentwaarde. Bovendien wordt elke vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht.

2.9. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opdat het Commissariaat-generaal onderzoek doet naar het door hem neergelegde paspoort, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS